

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. M. T.**, zast. JUDr. Tomášem Hamelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Malý Koloredov 811, Frýdek – Místek, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2004, č. j. 36 Az 678/2003 – 19,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2004, č. j. 36 Az 678/2003 – 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2003, č. j. OAM-332/AŘ-2001, potvrdil Ministr vnitra v řízení o rozkladu žalobce napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 12. 2000, č. j. OAM-448/CU-02-C10-2000, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na zahájení řízení o udělení azylu (podaný dne 21. 11. 2000) jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a to ve všech částech výroku, a žalobcem podaný rozklad byl zamítnut. Správní orgán II. stupně se ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně, totiž, že žadatel o azyl v průběhu správního řízení netvrdil skutečnosti, jež by vyvolávaly pochybnost o tom, že důvody jeho odchodu z vlasti byly jiné než čistě ekonomické. Ztotožnil se též s posouzením, že ustanovení § 13 zákona o azylu (za účelem sloučení rodiny) se na osobu žadatele o azyl nevztahovalo, a že důvody k využití ustanovení § 14 zákona o azylu, podle kterého lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, u stěžovatele rovněž dány nejsou. Stejně tak se ztotožnil s tím,

že v průběhu řízení nebyla zjištěna existence překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ani nenastaly okolnosti zakládající překážku vycestování ve smyslu písm. b) téhož zákonného ustanovení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 22. 5. 2003 žalobu, v níž namítal, že podklady, které vedly žalovaného k rozhodnutí ve věci, jakož i k zamítnutí rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí, nebyly úplné a žalovaný správní orgán vycházel z nesprávného vyhodnocení důkazů a aplikace zákona o azylu. Žalobce připouští, že azylové řízení podcenil z neznalosti věci, když vyplnění tiskopisu k podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu pokládal za policejnětechnický úkon k zaevidování cizince a podobně lehkovážný byl i jeho přístup k pohovoru. Považuje proto za „příliš silné“, aby z jeho kusé a nesourodé výpovědi byl učiněn závěr, že důvody jeho návrhu jsou jen ekonomické. Vyslovil pochybnost, zda tlumočník policistovi, který výslech prováděl, přeložil vše, co žalobce uvedl; z odůvodnění rozhodnutí to není totiž patrné. Dále žalobce uvedl, že v minulosti byl účasten několika veřejných protestů ve škole i na veřejnosti, když měl zájem, aby na akademické půdě byla větší možnost výuky jiných filosofických směrů, než jen marxistických. Dále uvedl, že má zájem zůstat v České republice, aby mohl tomuto státu vrátit náklady vynaložené na azylové řízení a v této souvislosti dodal, že v České republice je mu umožněno svobodně rozvíjet svou osobnost a mít svobodný přístup k informacím, což mu ve Vietnamu umožněno nebylo. V dalším bodě žaloby pak uvádí, že v jeho případě přicházelo v úvahu použití § 14 zákona o azylu, tedy udělení azylu z humanitárních důvodů. K tomu rozvádí, že v napadeném rozhodnutí je uvedeno, že rozvodem jeho rodičů skončila žalobci podpora ve studiu na vysoké škole ekonomické, a tím i jeho finanční zajištění. Rodiče prodali rodinný domek a žalobce neměl možnost získat jiný domov nebo alespoň ubytování. Sám se snažil shánět pracovní uplatnění, ale tyto pracovní poměry byly krátkodobé. Pokud bude vrácen do Vietnamu, stane se běžencem, v horším případě by následoval trest vězení. Pokud by mu byl udělen humanitární azyl, byla by tím odstraněna tvrdost zákona, která se projevila v napadeném rozhodnutí Ministra vnitra České republiky. Navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2003, č. j. OAM-332/AŘ-2001, bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žaloba byla sepsána zplnomocněným zástupcem žalobce, JUDr. Tomášem Hamelem, Ph.D., advokátem, se sídlem ve Frýdku-Místku, Malý Koloredov 811.

Usnesením ze dne 9. 7. 2003, č. j. 36 Az 678/2003 – 8, vyzval Krajský soud v Brně žalobce, aby ve lhůtě 15ti dnů od doručení této výzvy doplnil a upřesnil své podání ze dne 22. 5. 2003 tak, aby bylo zřejmé jméno, příjmení a adresa, na kterou lze žalobci doručovat, označení výroku rozhodnutí, které žalobce napadá, označení žalobních bodů, z nichž by bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud uvedl, že žalobcovo podání postrádá náležitosti uvedené ve výroku usnesení (výzvy), a proto jej soud postupem podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vyzývá k doplnění a upřesnění žaloby v souladu s tímto ustanovením, a poučil jej, že v případě nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě řízení o tomto podání usnesením odmítne.

V soudem stanovené lhůtě, a ostatně ani později, žalobce na výzvu soudu nereagoval.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 9. 10. 2003 popřel oprávněnost všech žalobních bodů a nesouhlasil s nimi, neboť podle jeho přesvědčení neprokazují nezákonnost výroku napadených rozhodnutí správních orgánů, které postupovaly v souladu se zákonem o azylu. Vyslovil přesvědčení, že správní orgán I. stupně zamítl podaný návrh na zahájení

řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zcela oprávněně, neboť v průběhu správního řízení bylo dostatečně objasněno, že důvodem podání žádosti o azyl jsou pouze ekonomické důvody žadatele. Správní orgán dále rozhodl, že žadatel nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13, § 14 zákona o azylu a neshledal překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. I s tímto posouzením se žalovaný ztotožnil s vysvětlením, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, a jeho udělení či neudělení spočívá na volné úvaze správního orgánu. Ten v případě žalobce neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, na základě kterých by mu takový azyl mohl být udělen. Správní orgán je při posuzování žádosti vázán zákonem a není v jeho silách odstranit „tvrdost“ zákona. V ostatních žalobních bodech odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a též na to, že obsah podaného rozkladu a následně podané žaloby je shodný, důvody zamítnutí rozkladu jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí žalovaného. Podle jeho názoru se žalobou nepodařilo zpochybnit rozhodnutí správního orgánu II. stupně, a navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 16. 8. 2004, č. j. 36 Az 678/2003 – 19, Krajský soud v Brně podání žalobce ze dne 22. 5. 2003 odmítl, současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že pravomocné rozhodnutí správního orgánu přezkoumává soud pouze v těch mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Žaloba přitom musí kromě obecných náležitostí (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat náležitosti vyplývající závazně z ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f), přičemž k jejím základním náležitostem, nezbytným pro vymezení přezkumné činnosti soudu patří označení rozhodnutí žalobou napadeného, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Ze žalobních bodů přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Soud je tudíž v přezkumném řízení vázán žalobními body, přičemž není povinen, ale ani oprávněn, dovozovat za žalobce jakákoliv tvrzení, což platí zejména, pokud jde o rozsah napadení správního rozhodnutí, vymezení namítaných důvodů jeho nezákonnosti a odůvodnění v žalobě uváděných tvrzení. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může přitom žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s.). Krajský soud dovodil, že podání žalobce postrádá některé náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s. ř. s. a základní náležitosti žaloby, vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s., neboť se v něm žalobce omezil jen na nesouhlas s napadeným rozhodnutím. Na výzvu soudu, jíž ho vyzval k doplnění podání v rozsahu uvedeném ve výroku výzvy, však žalobce nereagoval. Bez doplnění podání ve smyslu § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s. nebylo přitom možno o věci jednat. Doplněním podání se přitom z povahy věci rozumí doplnění především tvrzených důvodů nezákonnosti, upřesnění právní argumentace nebo doplnění petitu žaloby, když žalobcovo podání postrádá jakékoliv tvrzení důvodů nezákonnosti, neobsahuje žádnou právní argumentaci, což je závažný nedostatek za situace, kdy žalobce sám tvrdí, že azylové řízení podcenil a k provedenému pohovoru přistupoval lehkovážně. Z návrhu přitom nevyplývá, z jakých skutkových a právních důvodů se stěžovatel přezkumu rozhodnutí domáhá, když se žalobce omezil pouze na důkaz citovaným rozhodnutím, které ani k podání nepřipojil. Proto byl vyzván ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání s poučením o možných následcích nevyhovění výzvě, t. j. o možnosti

podání odmítnout. Vzhledem k tomu, že žalobce výzvě nevyhověl, bylo jeho podání odmítnuto.

Proti tomuto usnesení podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce včas kasační stížnost, v níž uvádí, že se nemohl ve lhůtě stanovené soudem zkontaktovat se svým advokátem, neboť se toho času zdržuje v Pobytovém středisku Z. u B. Má za to, že nemožností doplnit ve lhůtě stanovené soudem své podání byl zkrácen na svých právech. Jinak dodává, že podklady, které vedly žalovaného k rozhodnutí o věci, jakož i k zamítnutí rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí, nebyly úplné, a žalovaný správní orgán vycházel z nesprávného vyhodnocení důkazů a aplikace zákona č. 325/1999 Sb. a č. 217/2002 Sb., což uváděl již v žalobě. Protože krajský soud neměl žalobu odmítat, navrhuje žalobce, aby Nejvyšší správní soud v Brně zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně o odmítnutí podání jako nezákonné a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Současně s podáním kasační stížnosti požádal žalobce (dále jen „stěžovatel“) o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odůvodněním, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něho znamenaly nenahraditelnou újmu, přičemž přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž popírá oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i usnesení soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Ke stěžovatelovým námitkám týkajícím se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě na rozsudek sp. zn. 2 Azs 65/2003, který konstatuje právo správního orgánu rozhodnout v rámci volného správního uvážení a nikoli o subjektivním právu stěžovatele na azyl, a dále na rozsudek téhož soudu sp. zn. 3 Azs 12/2003, který konstatuje, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo. V případě stěžovatele přitom správní orgán při úvaze o udělení tzv. humanitárního azylu neshledal žádné zvláštní zřetele hodné důvody. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, a připomněl, že ani soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost či vady řízení. Navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a je jí napadáno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že je vázán rozsahem kasační stížnosti (jíž je navrhováno zrušení usnesení o odmítnutí žaloby), i jedním z jejích důvodů – tvrzenou nezákonností rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že stěžovatel považuje napadené usnesení Krajského soudu v Brně za nezákonné; dovolává se důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí

o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Dále se domnívá, že soudem stanovenou lhůtou 15ti dnů, v níž se nebyl schopen zkontaktovat se svým advokátem v důsledku přestěhování se do Pobytového střediska Z. u B., čímž mu bylo znemožněno doplnit v požadované lhůtě žalobu, byl zkrácen na svých právech. Tuto námitku nepokládá Nejvyšší správní soud za opodstatněnou za situace, kdy stěžovatel na výzvu soudu k doplnění podání vůbec nereagoval, a to nejen ve lhůtě 15ti dnů soudem mu k tomu určené, ale ostatně ani později, až do vydání usnesení o odmítnutí návrhu. Nesdělil soudu skutečnost, že neměl možnost se se svým advokátem zkontaktovat, a ani nepožádal o prodloužení lhůty k podání doplňku. Nejvyšší správní soud uzavírá, že pokud by výzva – usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2003, č. j. 36 Az 678/2003 – 8 – byla vydána důvodně, nemohla by tato stěžovatelem uplatněná kasační námitka obstát.

Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje s názorem krajského soudu, že pro vydání v předchozím odstavci označené výzvy byly splněny podmínky.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s Krajským soudem v Brně v tom, že ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. ukládá žalobci povinnost tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, a z tohoto důvodu se může domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento (soudní řád správní) nebo zvláštní zákon jinak. Souhlasí s ním rovněž v tom, že žaloba musí kromě obecných náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat náležitosti vyplývající závazně z ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., přičemž k jejím základním náležitostem, nezbytným pro vymezení přezkumné činnosti soudu, patří označení rozhodnutí žalobou napadeného, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, jakož i návrh rozsudečného výroku. Ztotožňuje se s ním též v tom, že ze žalobních bodů přitom musí být zřejmé důvody žalobcova přesvědčení, že napadené správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto jeho tvrzení musí být náležitě odůvodněno. Nesouhlasí s ním však v tom, že podání žalobce ze dne 22. 5. 2003, označené jako žaloba na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, tyto základní náležitosti postrádá v takovém rozsahu a míře, že žaloba nebyla projednatelná a soud o ní nemohl rozhodnout bez nutnosti jejího doplnění. Ze žaloby je zřejmé nejen to, čeho se týká, kdo žalobu podává, proti komu směřuje, a jaký návrh podatel činí (je též podepsána a datována), takže splňuje po stránce obsahové náležitosti podání uvedené v § 37 odst. 3 s. ř. s., ale podle názoru Nejvyššího správního soudu obsahuje též náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. c), d) a e) s. ř. s., které v ní krajský soud postrádal. V žalobě je výslovně uvedeno, že směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2003, č. j. OAM-332/AŘ-2001, jímž bylo potvrzeno napadené rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu a současně zamítnut rozklad podaný stěžovatelem proti tomuto rozhodnutí. Protože rozhodnutí žalovaného, jakožto rozhodnutí správního orgánu II. stupně, fakticky obsahuje jediný výrok, totiž, že napadené rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu se ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu potvrzuje ve všech částech výroku a rozklad se zamítá, pak lze stěží po žalobci požadovat další specifikaci výroku rozhodnutí, které žalobce napadá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu za této situace není trvání na bližším označení výroku napadeného rozhodnutí na místě. Ze žaloby je rovněž patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadený výrok rozhodnutí za nezákonný. Lze tudíž dovodit, že žaloba nepostrádá žalobní body, jak jí krajský soud

vytýká. Žalobce výslovně uvádí, že podklady, které vedly žalovaného k rozhodnutí ve věci, jakož i k zamítnutí rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebyly úplné, a žalovaný správní orgán vycházel z nesprávného vyhodnocení důkazů a vytýká mu nesprávné právní posouzení věci, tedy nesprávnou aplikaci zákona č. 325/1999 Sb. a č. 217/2002 Sb. Žalobce sice připouští, že tuto situaci zřejmě zavinil tím, že azylové řízení podcenil, pokud z neznalosti věci považoval vyplnění tiskopisu k podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu jen za technický úkon k zaevidování cizince a podobně lehkovážný byl i jeho přístup k pohovoru k žádosti o udělení azylu, avšak vytýká správnímu orgánu, že na základě těchto jeho kusých údajů bez dalšího dospěl k závěru, že návrh je zjevně nedůvodný, neboť žalobce uvádí jen důvody ekonomické. Zdůrazňuje to zejména za situace, kdy si není jist, zda tlumočník policistovi vše náležitě přeložil. Dodává navíc, že ve Vietnamu byl účasten několika veřejných protestů ve škole i na veřejnosti, když měl zájem na tom, aby na akademické půdě byla větší možnost výuky jiných filosofických směrů než marxistických. V dalším odstavci žaloby pak uvádí, že rozvodem rodičů mu skončila podpora ve studiu na vysoké škole ekonomické, ve Vietnamu nemá další finanční zajištění, a pokud bude nucen vrátit se do Vietnamu, stane se běžencem a v horším případě by pro něho následoval trest vězení. Domnívá se, že v jeho případě přicházelo v úvahu použití § 14 zákona o azylu, tedy udělení azylu z humanitárních důvodů, a nesouhlasí tudíž s tím, že žalovaný i v této části rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Nejvyšší správní soud má za to, že takto stěžovatel vyhověl požadavku uvedeného v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z jeho podání je patrno, i z jakých skutkových důvodů považuje napadený výrok žalovaného za nezákonný, pokud jím jednak bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žaloby jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a skutkově též popsal důvody, pro které se domnívá, že nesprávně bylo rozhodnuto i o neudělení azylu humanitárního. Otázkou zůstává, zda tyto žalobní body mohou být shledány důvodnými, to však je otázkou věcného posouzení žaloby, avšak žalobci nelze podkládat, že by skutkové důvody neuvedl, a nelze mu ani podkládat, že by neuvedl důvody právní, když namítá nesprávnou aplikaci ustanovení zákona o azylu ve vztahu k závěru žalovaného, že důvody pro jeho udělení byly jen ekonomické, a výslovně též odkazuje na nesprávné použití § 14 zákona o azylu. Lze připustit, že v žalobě označil jako důkaz k prokázání svých tvrzení jen napadené rozhodnutí žalovaného (které nepřipojil), nicméně z odstavce 2 v žalobě je patrno, že se dovolává též podkladů založených ve správním spise, které měl správní orgán při svém rozhodování k dispozici. Ostatně krajský soud, vědom si této skutečnosti, bezprostředně po podání žaloby vyžádal od žalovaného správní spis, v němž bylo založeno též napadené rozhodnutí, takže je měl k dispozici.

Z uvedeného je patrno, že výzva k doplnění žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. nebyla potřebná, neboť žaloba i bez tohoto doplnění byla soudem projednatelná. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro odmítnutí podání, a pokud se tak stalo, pak je třeba usnesení o tomto odmítnutí pokládat z hlediska § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. za nezákonné. Proto napadené usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je naposledy uvedený soud vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), t. j. bude na něm, aby se zabýval věcným posouzením stěžovatelova podání (žaloby).

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval stěžovatelovým návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu